

ITIKKA alias SÄÄSKI elikkäs HYTTYNEN

Teksti 2022 (C) Jaana Tolonen

Itikat syntyvät ja asuvat kosteilla soisilla mailla, aivan Geonogien eli hammaspeikkojen kodin vieressä, syvällä ruohotupavillamättään onkalon uumenissa.

Piirroskuva Veera Parviainen

Itikka on maailman kaameimmin inisevä ötökkälaji. Peikkojen mielestä itikat ovat sekä vähä-älyisiä, että myös helposti huijattavissa.

Hammaspeikot eivät osaa lentää, joten kesäisin he houkuttelevat itikoita lentoratsuikseen. Oikeastaan se ei ole mitään pientä houkuttelua, vaan suoranaista pakottamista.

Peikot pelottelevat itikoita solmimalla niiden kärsän umpisolmuun, jos ne eivät tottele. Itikat ovat tästä tietysti peloissaan, mutta ne eivät tiedä, etteivät peikot ole koskaan osanneet mitään solmua tehdä. Eivätkä koskaan oppisikaan, vaikka joku heille sitä kädestä pitäen opettamalla opettaisi.

Itikan selässä on poikittaisia poimuja, joita peikot käyttävät kyytiin noustessaan portaina. Kaksi peikkoa mahtuu yhden itikan selkään perätysten istumaan.

Piirroskuva Noora Parviainen

Kun ihmiskorva kuulee piinaavaa itikan ininää, niin juuri sillä hetkellä peikko vetää itikan tuntosarvista koettaen ohjata sopivaan laskeutumisalustaan. Tällöin itikat huojuvat holtittomasti ilmassa ja pudottelevat peikkoja kohti ihmislapsen maitohampaista.

Peikot saattavat vahingossa pudota väärään paikkaan ja silloin peikkojen vanhemmilta opittu suunnistustaito sekä hajukartta ovat tärkeitä osia.

Sillä aikaa kun peikot ovat hampaiden kimpussa, itikat laiduntavat joko nilkoissa tai korvien takana. Laskeuduttuaan ne hamuavat ahnaasti kohti makealle tuoksuvaa ohutta ihoaluetta. Hajusta lumotut itikat ovat kuin namupaloja innokkaasti haistelevia koiria.

Kun itikan imukärsä on tunkeutunut ihon läpi, silloin verenimijällä alkaa vasta todellinen työnteko. Sillä hetkellä ne eivät kuule eivätkä näe mitään. Ne ovat täysin keskittyneitä ja lumoutuneita etsintäänsä.

Kärsä hapuilee ihon alla ja tunnustelee, missä lymyilee buffetpöydän mehevin veriateria.

Mutta siinä missä yksi kärsä jo ällöttää ihmistä riittämiin, niin yllättäen kärsiä onkin useampi, nimenomaan yhdellä itikalla. Nimittäin ihon alla imukärsä haarautuu lonkeromaisesti useampaan piikkimäiseen imuputkeen etsiessään verisuonia.

Lämpimän herkkuvirran osuessa kohdalle kärsä pysähtyy. Kärsän pää asettuu sopivaan kohtaan virtaa ja itikka alkaa ryystämään verta hartaasti pitkin, mutta voimakkain vedoin.

Kun vatsa on täyttynyt veriateriasta, itikan imukärsä vetäytyy irti ihosta. Ruuan sumentama itikka hoippuaa hitaanlaisesti ilmaan. Punainen pinkeä maha roikkuu raskaana hentojen siipien varassa.

Lisää painoa tuovat peikot, jotka istuvat selässä hammassaalis mukanaan. Lisäksi peikot roikkuvat selässä sikin sokin miten sattuu, ja sylkevät syövyttävää räkälimaansa ympäri metsää.

Piirroskuva Jaana Tolonen

Oli tilanne mikä tahansa, niin peikot aina huutavat ja mekastavat. Varsinkin silloin, jos he eivät ole saaneet yhtään saalista, niin he raivoavat pahantuulisina ja tapella nujakoivat keskenään. Ja jos ei satu olemaan kaveria kyydissä, niin tappelu itsensä kanssa onnistuu yhtä hyvin. Silloin itikalla lentäminen suoraan on suorastaan mahdotonta.

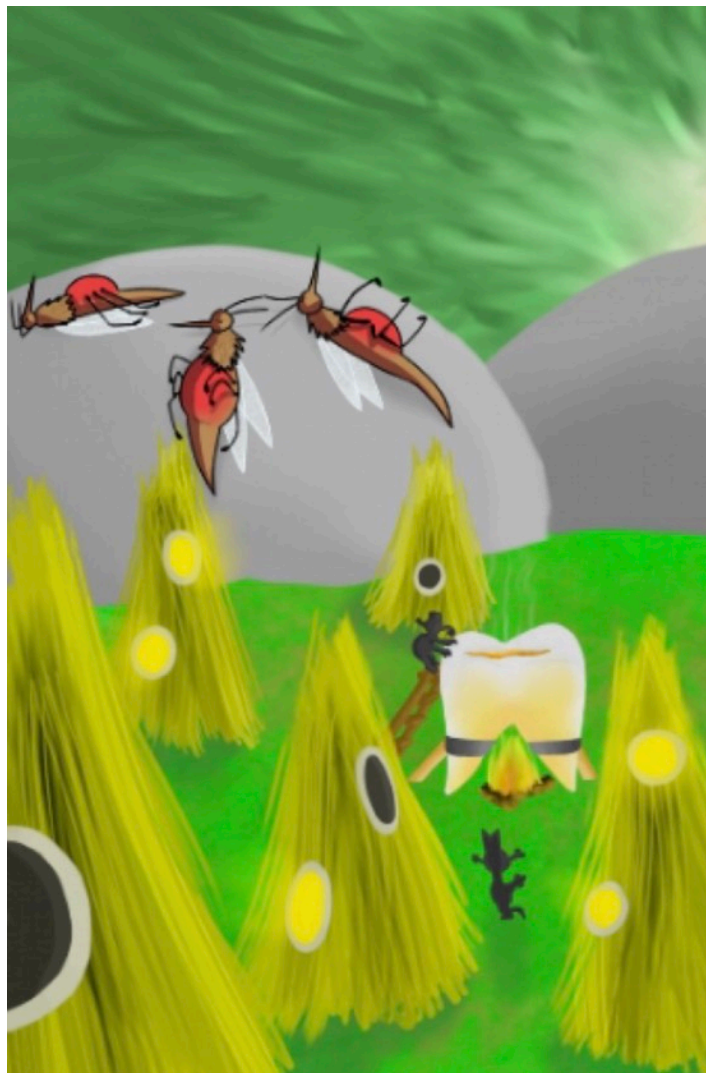
Nevansuon laidalle saapuessaan itikat ovat niin väsyneitä, että köllähtävät selälleen itikkalaitumelle. Ne sulattelevat imettyjä veripirtelö-annoksiaan ja nukahtavat välittömästi.

Tavallisesti ne nukkuvat niin syvää unta, etteivät kuule eivätkä reagoi mihinkään. Mutta poikkeuksiakin tapahtuu. Nimittäin jos peikkokylästä kuuluu räjähtelevää ja räiskyvää ääntä.

Tällaista korvia särkevää melua syntyy yleensä silloin, kun joku tyttöpeikoista on suuttunut jollekin poikapeikolle. Sellainen taistelu kestää yleensä hyvin pitkään. Siinä vaiheessa herkätkä itikat heräävät säpsähdellen ja alkavat voida röyhtäillen pahoin. Märän röyhtäilyn mukana niiden suusta lentelee pieniä veripisaroita ilmaan. Tällaisia herkkupisaroita peikkonaiset keräävät talteen ja vievät pataan veripulliksi kypsymään.

Seuraavana päivänä itikat ovat taas nälkäisiä, joten samanlainen saalistus jatkuu sinäkin päivänä. Eivätkä ne edes ennätä lähteä ominpäin itsekseen ruuan hakuun, koska joku peikko on ehtinyt jo nousta selkään ja istuu kuin takiainen irrottamatta otettaan.

Veripisaran arvoinen se.

Piirroskuva Veera Parviainen